

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.897 van 19 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: 1. X
2. X
3. X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X Xen X die allen verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid van 4 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 20 augustus 2008 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MARIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers kwamen op 14 december 2004 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag asielaanvragen in

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 11 januari 2005 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 30 maart 2005 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dringend beroep bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf.

1.4. Verzoekers dienden op 30 mei 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 4 augustus 2008 besliste de gemachtigde van de minister de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd betekend op 20 augustus 2008.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.6. Tegelijk met de in punt 1.5. vermelde beslissing werden bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) betekend.

Dit vormen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

2.1. In fine van hun verzoekschrift vragen de verzoekende partijen om de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

2.2. De Raad kan niet ingaan op deze vraag van verzoekers, aangezien de Raad een dergelijke bevoegdheid niet bezit. Bovendien zijn de ingeleide procedures bij de Raad kosteloos aangezien geen rolrecht verschuldigd is zoals verzoekers zelf weergeven in hun verzoekschrift onder het kopje “1. Afwezigheid van regeling m.b.t. de rolrechten.”

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Eerste verzoeker stelt dat hij in het verleden al onrechtmatig van zijn vrijheid beroofd werd en vernederende en mensonwaardige straffen onderging. Volgens eerste verzoeker zijn er ernstige redenen om te vrezen dat hij bij een eventuele terugkeer naar Azerbeidzjan opnieuw zal worden gevisieerd omwille van zijn politieke overtuiging, “*zelfs met de vrees op vervolging.*” Verzoekers wijden daarna uit over de bewijslast in het kader van een vrees voor vervolging. Verzoekers poneren dat hun feitenrelaas voor hun vlucht niet in twijfel mag getrokken worden en eerste verzoeker benadrukt dat hij daadwerkelijk geslagen en gefolterd is. Verzoekers benadrukken de absolute macht van de regeringspartij en betogen dat hun feitenrelaas aantoont dat zij de bescherming van hun land niet kunnen inroepen aangezien ze behoren tot de onderdrukte oppositiepartij. Verzoekers poneren in fine van hun betoog nog dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade.

3.2. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het risico om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen moet worden bewezen “*beyond reasonable doubt*” (EHRM 18 januari 1978, Ierland/Verenigd Koninkrijk, Series A no. 25, pp. 64-65, § 161). Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico

loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet "concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), wat in casu niet het geval is. De Raad ziet moeilijk in op welke wijze de eerste bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM, daar waar verzoekers geen begin van bewijs overmaken aangaande hun problemen in hun land van herkomst en deze problemen, blijkens de eerste bestreden beslissing, reeds het voorwerp uitgemaakt hebben van een asielaanvraag die door het Commissariaat-generaal definitief afgewezen werd. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen geenszins inhouden dat betrokkenen naar Azerbeidzjan moeten terugkeren.

3.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoekers niet het voorwerp uitmaken van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag worden besloten dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (cfr. RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952 (Protocol nr. 1 EVRM). Eerste en tweede verzoekers stellen dat hun zoon schoolloopt, dat hij er alles aan doet om een eindexamen te halen en dat hij door een terugkeer geen diploma meer kan behalen. Derde verzoeker benadrukt dat hij, zelfs bij een tijdelijke terugkeer, onmiskenbaar schade zal oplopen omdat hij zijn schooljaar zou moeten overdoen.

3.5. Artikel 2 van het Protocol nr. 1 bij het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag het recht op onderwijs worden ontnomen. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen."

3.6. De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen het recht op onderwijs van derde verzoeker onverkort laat. Er wordt met het betoog niet aangetoond dat derde verzoeker in zijn land van herkomst geen enkele vorm van onderwijs zou kunnen genieten en aldaar geen diploma kan behalen. De opmerking geuit in de repliekmemoorie dat te betwijfelen valt of België dit diploma zal gelijkstellen is puur hypothetisch van aard en kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissingen. Er wordt geen schending aangetoond van artikel 2 van Protocol nr. 1 bij het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december twee-duizend en acht door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.